Об’єднання Кореї приведе до об’єднання світу

Виходячи з Кремлівського палацу після зустрічі з паном Горбачовим, я звернувся до Пака Бо Хі, який мене супроводжував, і наказав йому: «До кінця 1991 року мені потрібно зустрітися з президентом Кім Ір Сеном. У нас немає часу. Радянський Союз розпадеться в найближчі рік-два. Тому зараз проблема в нашій країні. Якимось чином мені потрібно зустрітися з президентом Кімом і запобігти війні на Корейському півострові».

Я знав, що після розпаду Радянського Союзу більшість інших комуністичних режимів у світі зазнають краху. Північна Корея опиниться загнаною в кут, і невідомо, яку провокацію вона може вчинити. Одержимість Північної Кореї ядерною зброєю зробила ситуацію ще тривожнішою. Щоб запобігти війні з Північною Кореєю, нам потрібен був канал для спілкування з її керівництвом, але на той момент у нас його не було. Мені вкрай потрібно було зустрітися з президентом Кімом і отримати його зобов’язання не завдавати удару по Південній Кореї.

Корейський півострів — це світ у мініатюрі. Варто було б крові пролитися на Корейському півострові, вона пролилася б і у світі. Якби на півострові відбулося примирення, воно відбулося б і у світі. Варто було б об’єднатися корейському півострову, це привело б до об’єднання у світі. Однак, починаючи з кінця 1980-х років, Північна Корея наполегливо працювала над тим, щоб стати ядерною державою. Західні країни заявляли, що в разі потреби завдадуть превентивного удару по Північній Кореї. Якщо ситуація дійде до точки кипіння, невідомо, які божевільні наміри спробує здійснити Північна Корея. Тому я розумів, що маю налагодити канал спілкування з нею.
Це було непросте завдання. Пак Бо Хі спілкувався з віце-прем'єром Північної Кореї Кім Даль Хьоном, але відповідь Північної Кореї була

твердо негативною. «Народ Північної Кореї знає президента Муна лише як ватажка міжнародного руху за перемогу над комунізмом», - сказав віце-прем'єр. «Навіщо нам вітати лідера консервативної антикомуністичної групи? Візит президента Муна до Північної Кореї абсолютно неприпустимий».

Пак Бо Хі не здавався. «Президент Сполучених Штатів Ніксон був категоричним антикомуністом», — нагадав він північнокорейському чиновникові. «Але він відвідав Китай, зустрівся з головою Мао Цзедуном і встановив дипломатичні відносини між США та Китаєм. Від цього виграв саме Китай. До того часу Китай вважали державою-агресором, але зараз він стає центральною країною на світовій арені. Щоб Північна Корея мала міжнародний авторитет, вона має налагодити дружбу з таким добре відомим антикомуністом, як президент Мун».

Нарешті президент Кім Ір Сен запросив нас з дружиною 30 листопада 1991 року. У той час ми були на Гаваях, тому швидко полетіли до Пекіна. Поки ми чекали у VIP-залі міжнародного Столичного аеропорту Пекіна, яку організував уряд Китаю, до нас підійшов представник уряду Північної Кореї і вручив офіційне запрошення. На документі було добре видно офіційну печатку уряду Пхеньяна.

«Корейська Народна Демократична Республіка запрошує пана Мун Сон Мьона з Церкви Об’єднання разом з дружиною та помічниками приїхати до нашої держави. Уряд КНДР гарантує безпеку всієї делегації під час перебування на території країни». Під запрошенням стояв підпис: «Кім Даль Хьон, віце-прем’єр Кабінету міністрів КНДР. 30 листопада 1991 року».

Наша група сіла на спеціальний рейс Air Koryo (літак № JS215), який організував для нас президент Кім. Це був виняток, оскільки він ніколи не організовував спеціальних рейсів для жодного глави іноземної держави.

Літак пролетів над Жовтим морем до Сінийджу, потім над моїм рідним

містом Чонджу і далі до Пхеньяна. Спеціальний маршрут проклали так, щоб я міг побачити своє рідне місто. Моє серце закалатало, коли ми пролітали над залитим я червоним світлом призахідного сонця Чонджоу, а душа немов заклякла. Я подумав: «Чи це справді моє рідне місто?» Мені хотілося миттю вискочити й побігти пагорбами та полонинами.

У міжнародному аеропорту Пхеньяна Сунан мене зустріли члени сім'ї, яких я не бачив сорок вісім років. Мої молодші сестри, котрі раніше були красивими, як квіти, тепер стали бабусями. Схопивши мене за руки, вони зморщили брови і розридалися. Моя старша сестра, якій уже за сімдесят, схопила мене за плече й заплакала. Та я не плакав. «Будь ласка, — казав я, — не роби цього. Для мене справді важливо зустріти свою сім'ю, але я приїхав сюди виконати Божу справу. Будь ласка, не плачте. Опануйте себе». Насправді у мене в душі сльози лилися, немов водоспад. Уперше за майже п'ятдесят років я побачив своїх сестер, але не міг обійняти їх і плакати разом з ними. Стримавши крик душі, я попрямував до нашого будинку.

Як зазвичай, прокинувшись рано-вранці, я почав молитися. Якби у домі був апарат для прослуховування, то він би записав мою слізну молитву за об'єднання Корейського півострова. Того дня ми відвідали місто Пхеньян, яке було увішане червоними гаслами ідеології чучхе.
На третій день нашого візиту ми сіли в літак і полетіли на екскурсію на гору Кимган. І хоч тоді була зима, водоспад Курьон не замерз, і ми дивилися на стрімкий потік води. Оглянувши різні місця гори Кимган, на шостий день ми полетіли гелікоптером до мого рідного міста. У снах я дуже тужив за домом мого дитинства і відчував, що можу дістатися до нього одним стрибком. І ось він постав переді мною. Я ледве повірив своїм очам. Може, це сон? Здавалося, я міг стояти там, немов статуя, цілу вічність. Через кілька хвилин я все ж зайшов усередину. Раніше дім був квадратний; центральне подвір'я оточувало головне крило, гостьове крило, склад і сарай. Від усього того залишилося тільки головне крило. Я зайшов до кімнати, де я народився, і сів на підлогу, схрестивши ноги.

Спогади дитинства повернулися до мене так ясно, ніби все було лише вчора. Я відчинив маленькі двері з головної кімнати до кухні і виглянув на задній двір. Каштан, на який я залазив, зрубали, тому його вже там не було. Здавалося, я чую, як мама ласкаво кличе мене: «Мої маленькі оченята вже, напевно, зголоднілі?» Бавовняна тканина її традиційного вбрання промайнула перед моїми очима.

Я відвідав могилу батьків і поклав букет квітів. Останній раз я бачив свою матір, коли вона прийшла до мене у в’язницю в Хиннамі й голосно плакала. Її могилу припорошив сніг, що випав напередодні ввечері. Я змахнув його долонею і ніжно торкнувся трави, яка виросла на її могилі. Грубий дотик трави нагадав мені шорстку шкіру маминої тильної сторони долоні.

> Чучхе (кор. □□) — північнокорейська націонал-комуністична державна ідеологія, проголошена першим керівником країни Кім Ір Сеном у 1955 році. Основною причиною розробки чучхе було прагнення Кім Ір Сена підкреслити незалежність КНДР від марксизму-ленінізму і підвести ідеологічне підґрунтя особистої влади та влади послідовників. Деякі дослідники кажуть про синтетичний характер чучхе, де західні ідеї марксизму-ленінізму поєдналися з багатовіковою конфуціанською традицією, а також традиційною корейською релігією чондокьо (шанування предків-засновників держави Чосон, спроби створення Царства Небесного на Землі).

> Суджонгва (кор. □□□) — традиційний корейський напій темно-коричневого кольору, який готується з ванілі, цукру, води та імбиру.

>

> Чапче (кор. □□) — корейська святкова закуска на основі крохмальної локшини (куксу).

> Пульґогі (кор. □□□) — страва корейської кухні, різновид барбекю, зазвичай готується з маринованої яловичини або телятини, іноді — з курятини або свинини.

Revision #2
Created 2024-02-25 09:45:04 UTC by andres
Updated 2024-02-25 09:47:11 UTC by andres